

De danske Bøystiftmenigheders

Forenings-Konferents,

holdt i Veile Menigheds Kapel

den 10. og 11. Sept. 1877.

Et Udtog af Protokollerne i Konferentsens Møder.

Raskov.

Trykt i Raskovs Enkes Bogtrykkeri ved L. Larsen.

1877.

De danske Baptisimenigheder afholdt deres aarlige Konferents i Veile Menigheds nyopførte Kapel den 10. og 11. September dette Aar. Mødet aabnedes den første Dags Morgen Kl. 8 $\frac{1}{2}$ med Afsyngelsen af Chorsangen Nr. 683: „Jeg glæder mig, jeg glæder mig ved dem, som sige tidt“ osv. Br. G. Græse, den nævnte Menigheds Fjerstander, læste derpaa en Davids Psalme og holdt Bøn, hvorpaa han bød de forsamlede Brødre velkommen og erklærede Konferentsen for aabnet.

Br. M. Larsen blev derpaa valgt til Ordstyrer og N. Larsen til hans Stedfortræder. M. Larsen takkede for den Tillid, som Brødrene derved beviste ham, men bemærkede, at det var en let Sag at være Ordstyrer (hvilken Bencævnelse han foretrak fremfor det intetsigende Navn „Formand“), naar vor Herre selv vilde styre vore Ord og vort gjensidige Forhold ligeoverfor hverandre, og Brødrene selv tillige vilde see til at styre deres Ord og Tale paa bedste Maade, hvilket han haabede, de alle vilde gjøre, da det gjaldt om at fremme Guds Ære og vort eget Vel.

Efterat der var valgt fire Brødre, nemlig: W. Jensen, H. Larsen, Jørg. P. Hansen og N. Larsen til at nedskrive Forhandlingerne, bad Br. P. Schmidt om Herrens Betsignelse over Konferentsen.

Tiden for Møderne fastsattes nu at skulle være fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til Kl. 12 om Formiddagen og fra Kl. 2 til Kl. 6 om Eftermiddagen.

Hans Jensen, E. Jensen og J. Sandberg bleve derpaa valgte til at ordne de Sager, der bleve fremlagte til Forhandling.

Herpaa optoges en Fortegnelse over de Afordnede. Følgende Brødre havde indfundet sig. Fra Aalborg: Jørg. P. Hansen, Jens Beck, Jens Chr. Petersen og Hans Jensen; fra Bornholm: Nyding; fra Eskildstrup: L. Andersen; fra Farre: Jens Christensen og N. Dahlgren; fra Hals: Ferdinand Chr. Nielsen; fra Jetsmark: C. Jensen og L. Albrechtsen; fra Kjøbenhavn: M. Larsen, M. P. Stoel og S. Larsen; fra Langeland: M. M. Hansen; fra Lolland: N. Larsen og W. Jensen; fra Løgstør: J. Sandberg og Jørg. Christensen; fra Nørre Mølle (St.-West Fyen): Jens Larsen; fra Dure: Christen Madsen og Hans Sørensen; fra Slagelse: Hans Larsen; fra Vandløse: Jens Larsen, og fra Beile: N. Frederiksen, Græse og N. Madsen, og desuden en Deel Gjæster, deriblandt Brd. Cl. Peters og J. Nielsen fra Slesvig, S. Nørgaard fra Aalborg, Niels Petersen, Jens Hansen, M. Ekman og nogle Søstre fra Farre, P. Larsen og P. Bekgaard fra Jetsmark, Ott fra Kjøbenhavn, N. Petersen og S. Johansen fra Dure. Desuden vare ogsaa Missionærerne: Peter Sønder fra Løgstør, M. Næsby fra Aalborg, P. P. Schmidt og Jens Jensen fra Beile tilstede.

Da der ikke var udgivet nogen Konferentsprotokol for 1876 og mange Medlemmer ligesom havde følt Savnet heraf, saa fremkom først det Spørgsmaal: **Skal Konferentsprotokollen trykkes for dette Aar?** H. Jensen sagde, at der var ingen Protokol bleven trykket sidste Aar og dette havde, som bekjendt, meget sin Grund i, at visse Brødre havde Ængstelse for, at den skulde blive læst af for mange Udenforstaaende. Han derimod troede ikke, at man burde være saa bange for at lade den komme i Hænderne paa En og Anden, som stod udenfor Menigheden. Det var endog skeet, at en Mand var kommen til Omvendelse ved at læse en Konferentsprotokol.

Jens Larsen ønskede ikke, at Protokollen skulde trykkes, fordi den ikke kunde undgaae at komme i Hænderne

paa saadanne Folk, som søgte at skabe Guds Sag med den, og fordi det var forekommet, at en og anden Sag, som var bleven forhandlet, ikke var gjengivet saaledes, som den burde have været.

Ryding meente, at man burde ikke tage een Bestemmelse en Gang og en anden Gang en anden. Da man ifjor havde taget den Bestemmelse, ikke at lade den trykke, maatte det staae derved. Han vilde understøtte Jens Larsens Mening, da man ikke kunde indskrænke Læsningen af den til Medlemmer alene.

A. Madsen Hansen havde følt Savnet af Konferensprotokollen sidste Aar og ønskede at faae den trykket for i Aar.

N. Frederiksen ønskede ligeledes at faae den trykket.

Ferdinand Nielsen siger, at det har været et stort Savn i Menigheden, ikke at have faaet en Konferensprotokol for ifjor. Han ønskede paa Menighedens Begne at faae den trykket.

Jens Petersen ønskede det samme paa den aalborgske Menigheds Begne. De Afordnede kunde ikke huske at gjengive Forhandlingerne, naar de kom hjem, men naar de faae de forhandlede Gjenstande berørte i Protokollen, saa kom Forhandlingerne derom tilbage i deres Erindring, hvorved de bedre bleve istand til at fremstille Sagerne for Menighederne.

Chr. Madsen ønskede ogsaa at faae Protokollen trykket. Guds Børn burde ikke tale anderledes i Konferensen, end at deres Ord nok kunde lade sig see af andre Menneſker.

A. Dahlgreen ønskede ligeledes, at Protokollen skulde trykkes. Der havde rigtignok været Ting i Protokollen, som Verden ikke skulde vide, men man burde see til, ikke at tale Andet, end hvad Enhver maatte høre, og selv om man var nok saa forsigtig med Hensyn til Protokollens Indhold, og Udbredelsen af den, saa skete det, at En og Anden blev udelukt, som derpaa ikke mere holdt

saadanne hemmelige Sager hemmelige, men udbredte dem saa meget desto mere.

Lars Andersen sagde, at Brødrene havde sølt det som et Savn ikke at have faaet nogen Protokol for det sidste Aar. Han ønskede ikke, at der skulde forhandles Andet, end hvad Verden maatte vide. Det var maaskee ikke saa heldigt, at en Mand var bleven viist ud af Forsamlingen her, fordi han ikke hørte til vort Samfund.

N. Madsen talte atter om, at det havde været et Savn, at Protokollen ikke blev trykket sidste Aar. For at undgaae, at der skulde indløbe Feil i Nedskrivningen var det godt, at det Skrevne blev oplæst for Brødrene, medens de vare samlede, at de selv kunde rette, hvad de vilde.

Jens Larsen meente ikke, at den burde trykkes, fordi der undertiden var tilføiet en Deel i den trykte Protokol, som slet ikke havde været forhandlet eller omtalt i Konferentsen. Ved en saadan Fremgangsmaade synes der at have været et Slags Personsanseelse, hvilket han maatte misbillige.

M. Larsen sagde: I Henseende til Bestemmelsen, ikke at lade Protokollen trykke for sidste Aar, vil jeg bemærke, at det var kun en Bestemmelse for ifjor. Nu derimod kunne vi tage en anden Bestemmelse, om den skal trykkes for iaar eller ikke. Man burde ikke sige, at der var steet Personsanseelse, fordi der var nedskrevet Mere, af hvad en Broder havde sagt, end hvad en anden havde sagt. Som bekendt var Protokollen sendt til Brd. Købner og S. Hansen for at blive rettet, og de havde maaskee kunnet huske, hvad de sagde, og havde derfor nedskrevet det heelt udførligt, medens det, de andre Brødre havde sagt, kun kom til at staae i en noget kortfattet Form. De havde maaskee ogsaa streget en og anden mindre heldig Udtalelse og nedskrevet deres Mening med andre Ord, medens de havde ladet de andre Brødres engang nedskrevne Udtalelser staae.

N. Larsen bemærkede, at man havde ikke alene

skrevet nogle af sine Udtalelser om med andre Ord, men ofte tilføjet en heel Deel, som man slet ikke havde sagt i Konferentsen, og derved var det skeet, at der var skrevet meget af, hvad enkelte skulde have sagt. Desuden var det ogsaa forekommet, at Brødre havde talet længe om en Sag, men man havde meent, at det kunde siges med mindre Ord, hvorfor det Udtalte var blevet forkortet saa meget. Andre Brødre derimod kunde ikke alene tale længe om en Sag, men belyse den fra flere Sider, og saadanne Exempler og Oplysninger gjorde deres Udtalelser lange.

M. Larsen meente, at Protokollen burde ikke saaledes sendes omkring til denne og hiin Broder, for at begunstige ham. Hvad der var blevet forhandlet og diskutert i Konferentsen, burde staae i den, men intet Andet.

Rydning vilde vide, hvorfor Protokollen skulde trykkes for iaar og ikke for ifjor. Naar det kunde forbydes, at den kom i vantro Menneffers Hænder, saa havde han intet imod, at den blev trykket.

Jens Larsen: I 1876 blev det bestemt, ikke at lade den trykke, nu i 1877 skal det bestemmes, at lade den trykke. Saadanne forandrede Bestemmelser synes mig at være besynderlige.

M. Larsen: Bestemmelsen, ikke at lade den trykke ifjor, var kun for ifjor. Saar kunne vi tage en anden Bestemmelse i den Henseende, da den kun er Aar for Aar.

Rydning siger, at der da ikke burde søies noget til af dem, der have talet. Kun, hvad de have sagt i Konferentsen, bør staae i Protokollen og ikke Andet.

Det vedtoges derpaa, at Konferentseprotokollen skulde trykkes.

Menighedernes Repræsentanter saavel som Missionærerne afgave og fremlagte nu deels mundtlige og deels skrevne Beretninger om Menighedernes Tilstand og deres Virksomhed i og udenfor samme. Af alle disse Beretninger, hvilke vi agte at optage i Evangelisten, forsaavidt de egne sig dertil, fremgik det, at Fred og Enighed var herskende i alle Menigheder, og at de ogsaa havde havt

nogen Tilvæert her og der. Andre Steder derimod havde de havt Afgang; hidrørende deels fra Bortreise, Udvan-
bring, Dødsfald og Udelukkelse. Den rene Tilvæert var kun c.
60, saa at Menighederne fortiden tælle omtr. 2,060 Medlemmer.

Før Formiddagsmødet sluttedes kom Br. Dahlgreen, da han dengang agtede at reise hjem om Eftermiddagen, frem med et Spørgsmaal angaaende Brændeviinsdrif. Han sagde, at nogle Medlemmer i Farre Menighed holdt for, at det maatte være en fri Sag at have Brændeviin i Huset og skænke den til En og Anden udenfor Menig-
heden, da de ofte hverken vilde pløie eller kjøre for dem, naar de ikke fik Brændeviin. Andre Medlemmer vare derimod af den Mening, at man hverken maatte have den i Huset, selv drikke den eller skænke den til Andre. De havde havt nogle Ubehageligheder for Brændevinens Skyld og ønskede nu at høre Brødrenes Mening.

Peters: Tillad mig at give et Svar paa det anførte Spørgsmaal. Menigheden i Slesvig bestaaer af 287 Medlemmer, men den Sag har aldrig bragt os Ulemper, fordi det er en Ting, som er bleven fastsat fra Begyn-
delsen af, at Menigheden er total afholden. Mange Drankere ere derved friede fra Brændeviinsdrif. En Dranker falder tilbage igjen, naar han ikke bliver total afholden. Vi søge at overbevise Saadanne, som ville i Menigheden, om denne Sag, og ville de ikke gaae ind paa at være afholdne, saa maa de blive udenfor Menig-
heden. Den Tanke, at Ingen vil pløie eller kjøre for dem, er Bantro. De maa troe Gud, som kan styre og lede Alt, og gjøre Rei for dem i alle Ting. Jeg vil raade Enhver til at bortkaste Brændeviin og bayerisk Al og det vil gaae dem vel. Jeg vil hellere miste Alt, end miste min Gud.

A. Madsen Hansen: I Førstningen havde vi mange Kampe om denne Sag, da vi ikke vare total afholdne; men det viste sig, at de, som drak Brændeviin, sædvanlig ogsaa arbejdede om Søndagen. Vi fik saa omjæder fastsat det, ikke at nyde Brændeviin, og siden den

Lid have vi været fri for den Slags Ubehageligheder i Menigheden.

Sohan Nielsen taler om, at Herren nok vilde hjælpe i al Nød, naar blot man satte sin Lid til ham. Han var ogsaa bleven truet med, at man ikke vilde kjøre for ham, naar han ikke vilde skjænke Brændeviin, men Herren havde altid hjulpet, at han havde faaet kjört alligevel.

Wilh. Jensen sagde, at Folk paa Lolland vare uden Tvivl ikke mere afholdne end i Sjælland; men skjøndt han havde faaet kjört Brænde og endog var flyttet flere Gange, saa havde han dog aldrig havt Banskkeligheder dermed, da Folk nu engang vidste, at vi ikke skjænkede Brændeviin.

N. Larsen stadfæstede det samme, og tilføiede, at man aldrig havde havt Uæmper i den lollandste Menighed for Brændevinens Skyld, da den var aldeles afholden.

H. Jensen: Bantroen er Skyld i, at disse Eodflende ikke kunne faae Brændevinen aldeles affkaffet. Jeg har havt Arbeidere, men det er gaaet godt, uagtet de ikke fik Brændeviin.

Peters fortalte, at de endog ved Opførelsen af Bygninger og deslige fasisatte det i Alkforden, at der ikke maatte drikkes Brændeviin paa Pladsen, og hvis Nogen gjorde det, burde han strax fjernes derfra. Man burde gjøre alt muligt for at virke paa de svagere Brødre, at de funde blive bevarede fra at falde i Drukkenstabsens Synd.

Jens Nielsen fortæller om sin Erfaring fra den Tid, da han endnu ikke var Baptist. Han havde sat sig for, ikke at skjænke Brændeviin til Nogen. Hans Svoger kom engang for at kjøre hans Korn ind, men da han ikke maatte faae Brændeviin, kjørte han hjem igjen uden at udføre Arbeidet. Da han var kjört, gif Jens Nielsen hen til en Nabo, som ellers ikke var for at kjøre for Nogen, og fortalte ham hele Sagen, hvorledes hans Eroger ikke vilde kjøre hans Korn i Huus, fordi han

ikke maatte faae Brændeviin. Han had nu denne Mand om at gjøre det, hvad han strax var villig til. Man faae heraf, at der nok kunde blive Hjælp, fordi En og Anden ikke vilde hjælpe os. Men Sagen var, at man selv burde undlade at drikke Brændeviin.

Dahlgreen siger, at der var Brødre, som dog ikke selv drak, men som alligevel havde Vengstelse ved at udelukke dem, der gjorde det.

Peters bemærkede, at de burde virke paa dem, som drak, og formaae dem til at aflægge det.

Sandberg havde flyttet flere Gange, men han havde altid uden Banskælighed faaet Folk til at kjøre for sig, skjøndt de ikke fik Brændeviin.

Formiddagsmødet sluttedes nu med Bøn af Br. A. Dahlgreen.

Eftermiddagsmødet begyndte Kl. 2 med Affyngelsen af et Psalmevers og Bøn af H. Larsen.

Peters hilser Brødrene fra Menigheden i Slesvig og fortæller, at han altid følte sig forbunden med Brødrene i Danmark, fordi han var døbt paa Langeland. Med Hensyn til Guds Riges Udbredelse i Slesvig, da var det omtrent som i Danmark, bestandig kun i det smaa. De holdt Forsamlinger i Dandsesale og mange andre Steder, men de vare bedrøvede over den ringe Fremgang og Frugt, som de faae deraf. Siden Nytaar vare rigtignok 23 eller 25 døbte og 12 vare gjenoptagne, saa at de for Tiden havde Grund til at takke Gud for de Velsignelser, han havde tildeelt dem i dette Aar; men de ønskede endnu en langt større Fremgang. Vi bygge for Tiden, vedblev han, to Kapeller, et i Slesvig, som kan rumme ca. 600 Tilhørere, og et i Capeln. For to Aar siden bleve to unge Menneſter ombvendte, den ene er min egen Søn. De ere begge komne til Amerika, for at blive uddannede til Prædikanter i Rochester. Naar de ere færdige dermed, vente vi dem hjem til Slesvig, for at hjælpe os med Virksomheden.

Tid have vi været fri for den Slags Ubehageligheder i Menigheden.

Johan Nielsen taler om, at Herren nok vilde hjælpe i al Nød, naar blot man satte sin Lid til ham. Han var ogsaa bleven truet med, at man ikke vilde kjøre for ham, naar han ikke vilde stjænke Brændeviin, men Herren havde altid hjulpet, at han havde faaet kjört alligevel.

Wilh. Jensen sagde, at Folk paa Lolland vare uden Tvivl ikke mere afholdne end i Sjælland; men skjøndt han havde faaet kjört Brænde og endog var flyttet flere Gange, saa havde han dog aldrig havt Banskkeligheder dermed, da Folk nu engang vidste, at vi ikke stjænkede Brændeviin.

N. Larsen stadfæstede det samme, og tilføiede, at man aldrig havde havt Ulemper i den lollandste Menighed for Brændevinens Skyld, da den var aldeles afholden.

H. Jensen: Bantroen er Skyld i, at disse Eodsfende ikke kunne faae Brændevinen aldeles affkaffet. Jeg har havt Arbeidere, men det er gaaet godt, uagtet de ikke fik Brændeviin.

Peters fortalte, at de endog ved Opførelsen af Bygninger og deslige fastsatte det i Alfforden, at der ikke maatte drikkes Brændeviin paa Pladsen, og hvis Noget gjorde det, burde han strax fjernes derfra. Man burde gjøre alt muligt for at virke paa de svagere Brødre, at de kunde blive bevarede fra at falde i Drukkenstabens Synd.

Jens Nielsen fortæller om sin Erfaring fra den Tid, da han endnu ikke var Baptift. Han havde sat sig for, ikke at stjænke Brændeviin til Noget. Hans Svoger kom engang for at kjøre hans Korn ind, men da han ikke maatte faae Brændeviin, kjørte han hjem igjen uden at udføre Arbeidet. Da han var kjört, gif Jens Nielsen hen til en Nabo, som ellers ikke var for at kjøre for Noget, og fortalte ham hele Sagen, hvorledes hans Svoger ikke vilde kjøre hans Korn i Huus, fordi han

ikke maatte faae Brændeviin. Han had nu denne Mand om at gjøre det, hvad han strax var villig til. Man faae heraf, at der nok kunde blive Hjælp, fordi En og Anden ikke vilde hjælpe os. Men Sagen var, at man selv burde undlade at drikke Brændeviin.

Dahlgreen siger, at der var Brødre, som dog ikke selv drak, men som alligevel havde Ængstelse ved at udelukke dem, der gjorde det.

Peters bemærkede, at de burde virke paa dem, som drak, og formaae dem til at aflægge det.

Sandberg havde flyttet flere Gange, men han havde altid uden Vanskelighed faaet Folk til at kjøre for sig, skjøndt de ikke fik Brændeviin.

Formiddagsmødet sluttedes nu med Bøn af Br. A. Dahlgreen.

Eftermiddagsmødet begyndte Kl. 2 med Aflyngelsen af et Psalmeverk og Bøn af H. Larsen.

Peters hilser Brødrene fra Menigheden i Slesvig og fortæller, at han altid følte sig forbunden med Brødrene i Danmark, fordi han var døbt paa Langeland. Med Hensyn til Guds Riges Udbredelse i Slesvig, da var det omtrent som i Danmark, bestandig kun i det smaa. De holdt Forsamlinger i Dandsesale og mange andre Steder, men de vare bedrøvede over den ringe Fremgang og Frugt, som de saae deraf. Siden Nytaar vare rigtignok 23 eller 25 døbte og 12 vare gjenoptagne, saa at de for Tiden havde Grund til at takke Gud for de Betsignelser, han havde tildeelt dem i dette Aar; men de ønskede endnu en langt større Fremgang. Vi bygge for Tiden, vedblev han, to Kapeller, et i Slesvig, som kan rumme ca. 600 Tilhørere, og et i Capeln. For to Aar siden bleve to unge Mennesker omvendte, den ene er min egen Søn. De ere begge komne til Amerika, for at blive uddannede til Prædikanter i Rochester. Naar de ere færdige dermed, vente vi dem hjem til Slesvig, for at hjælpe os med Virksomheden.

I den senere Tid har det bedrøvet mig, at det ikke gaaer her hos os som i mange andre Lande. I Amerika, England, Sverrig og flere andre Steder gaaer Guds Rige fremad med Magt. Hundreder og Tusinder blive omvendte. Selv i Rusland, hvor der hersker Forsølgelse og hvorfra nogle af vore Brødre ere udbviste, gaaer Herrens Sag herlig fremad, og i det østlige Preussen er det ligeledes Tilfældet; men der er en Strækning, som begynder her i Danmark og som gaaer over Slesvig, Holsteen og det vestlige Tydskland, hvor alt gaaer saa smaat i Henseende til Guds Riges Udbredelse, og Spørgsmaalet er: **Hvad kunne vi gjøre, for at Guds Rige kan fremmes mere iblandt os?** Vi kunne vel sige, at Betsignelsen kommer fra Herren; men skulle og kunne vi ikke gjøre noget derfor? Vi kunne bede om Guds Riges Udbredelse, dog er dette ikke tilstrækkeligt. Vi bør lægge nogen mere Bægt paa den personlige Virksomhed. Et glædeligt Træk kan jeg meddele eder fra Slesvig. Vore Kjærlighedsmaaltider ere blevne Bønmoder, i hvilke der er lagt stor Længsel for Dagen efter Guds Riges Komme. Dog, som sagt, er det ikke nok at bede; vi skulle ogsaa arbejde. Det er godt, naar Prædikanterne kunne komme til at prædike for en stor Forsamling, men dette er heller ikke nok. Der mangler som oftest en personlig Henvendelse til de Enkelte, som ere blevne bevægede ved Ordet. See vi hen til, hvorledes Moody og Sankey forholdte sig, hvorledes de søge at faae en personlig Samtale med de Bækkede, da synes det at være den rette Maade at virke paa. Prædikanterne stynde sig alt for meget med at reise fra det ene Sted til det andet. De skulde opholde sig mindst 8 Dage hvert Sted. See vi til Jesus, han talte med den Enkelte ligesaa vel som til Mængden. Han talte med Kvinden ved Jakobs Brønd, og det gav Anledning til, at mange Samaritanere paa hendes Indbydelse kom for at høre ham. Han talte med Zachæus og det blev til hans Frelse. Saaledes maa det ogsaa ligge os paa Hjerte at komme til de Enkelte, som ere

blevne paavirkede af Ordet. Hvorledes gaaer det til, at nogle Brødre have en saa stor Betsignelse og Andre ingen? Bistof i mange Tilfælde, fordi de forsømme at virke paa den Enkelte. Det bør være vor Opgave at arbeide for, at uødkelige Sjæle kunne komme i Himlen. Vore Prædikener maa gjerne være korte, men vore Bønmoder maa være desto længere og oftere, og Frugterne ville nok vise sig. Medlemmerne bør ogsaa virke personligt ved at tale med de Enkelte. Driste vi, at Mange maa blive omvendte, da maa vi ikke alene bede for Sjæle, men ogsaa give Bidrag til Guds Riges Udbredelse. I Henseende til den personlige Virksomhed, da maa vi altid, naar vi ere i Omgang med Folk, have deres Sjæles Frelse for Øie. Tjenestehyende kunne være Medstaber i Guds Haand til deres Herskabers Omvendelse og ligeledes til deres Medtjeneres, naar de have deres Sjæles Frelse for Øie. Menighedens Medlemmer maa aldrig tale ondt om Prædikanterne, gjøre de det, da lægge de store Hindringer i Veien for deres Virksomhed. Dette skader Sagen paa en skrækkelig Maade, og der kan da ikke ventes nogen Frugt af deres Virksomhed. Begynde vi, som sagt, paa den personlige Virksomhed, da ville vi see store Frugter for Fremtiden. Lader os ikke blive forsagte, og blive vi det, saa lader os paany tage vor gamle Bibelbog for os, og vi ville atter blive opmuntrede.

I Forbindelse med det af Br. Peters Udtalte fremkom Br. M. Larsen med det Spørgsmaal: **Bør man virke paa samme Maade som Moody i Forsamlingerne?** Han fortalte, at Moody efter Prædikenen opfordrede Enhver, der ønskede Forbøn, at blive tilbage for at bede med dem.

H. Jensen havde glædet sig ved Br. Peters Tale. I vore tidligere Konferentser er der ymtet lidt saa smaat om Missionærernes Virksomhed paa et Sted i længere Tid og om den personlige Virksomhed; men nu har Br. Peters talt reent ud, at Virksomheden ikke bør spredes alt

for meget. Han vilde anbefale det samme, at Missionærerne virkede i længere Tid paa et Sted.

H. Larsen: Det glæder mig, at dette Spørgsmaal er kommet frem. Jeg troer, at dersom det er muligt, at Virksomheden kan drives paa den Maade, som Dr. Peters har anbefalet, saa vil det blive til Betsignelse.

M. Larsen: Her er to Spørgsmaal, nemlig eet om personlig Virksomhed paa den Enkelte, og eet, om vi bør virke paa en lignende Maade som Moody. Vi maa behandle et Spørgsmaal ad Gangen. Jeg ønsker, at Brødrene ville udtale sig, om vi bør virke paa samme Maade som Moody.

Jens Larsen meente, at der var en stor Forskjel mellem Moodys Virksomhed og den hos os. Han havde sædvanlig store Sale, som vare opførte eller bestemte til det samme, at tale i, hvorimod vi sædvanlig maatte samle os i private Huse, hvor vi kun havde Tilladelse til at være den korte Tid, medens Forsamlingerne varede. Dernaest kunde vi ikke blive i længere Tid paa et Sted, da Forholdene fordrede, at vi næste Aften skulde holde Forsamling et andet Sted. Ellers var der vel intet til Hindrer for, at vi kunde virke paa en lignende Maade som Moody. Han (J. Larsen) havde ofte maattet spørge sig selv, hvad Grunden vel kunde være til, at han saae saa lidt Frugt af sin Virksomhed.

M. Madsen Hansen talede om, at den personlige Virksomhed paa Reiser, naar vi ikke kunde faae Huus til Forsamlinger, ogsaa kunde være til stor Betsignelse. Han havde tidligere tænkt, at man fik Intet udrettet, naar man ikke fik Forsamling, men senere var han kommen i Tanke om, at personlige Samtaler ogsaa kunde blive velsignede til Sjæles Frelse.

Jens Nielsen: Jeg har just ikke seet megen Frugt af min Virksomhed; men dog troer jeg, at jeg har seet den største Frugt af mine personlige Samtaler eller Virksomhed.

M. Larsen: Man maa ikke forlange alt for meget

af et Menneske. Vi have ikke alle de samme Gaver. Nogle have Gaver til at tale personligt med Folk, Andre til at prædike, og atter Andre, som Moody, til begge Dele; dog bør vi vogte os for at efterabe ham, hvorved vi let gjøre os latterlige. Dette er steet i Søndagsstoler i andre Lande, hvor man ikke vilde lade Børnene gaae, førend de sagde Ja til, at de vilde høre vor Herre til. Moodys Virksomhed havde baaret meget store Frugter i Skotland. Over 3000 Sjæle vare lagte til Menighederne som Frugt af hans Virksomhed.

Peters: Det er ikke min Mening, at vi skulle efterligne Moody. Vi bør paa ingen Maade opgive den tidligere Maade at virke paa, da vi aldrig blive Moody. Med Hensyn til at bede for Børns Omvendelse, da gjælder det om at bede i Troen. For nogle Aar siden havde vi en herlig Nytaarsaften i Slesvig og Nytaarsdag ligeledes. Herren var tilstede iblandt os i vort Bønsmøde. Der sadde 12 Børn i Forsamlingen. Jeg bad en anden Broder om at lede Bønsmødet, og anmodede Børnene om at gaae med mig ind i et andet Værelse. Ankommen der, spurgte jeg Børnene, om de ønskede alle at høre den Herre Jesus til. Hertil svarede de Ja. Men da jeg derpaa bad dem, som endnu ikke vilde overgive sig til Herren, at gaae udenfor, gif de 7 af dem. Der bleve altsaa kun 5 Børn tilbage, med hvilke jeg begyndte at holde Bøn. En Pige bad saaledes: „Herre Jesus, nu maa Du komme, Du veed, at jeg kan ikke leve uden Dig“. „Amen!“ sagde jeg, „han vil nok komme“. Da jeg traadte ud af Værelset, og Pigenes Fader erfarede, hvad der var steet, sagde han: Er det en Drøm eller hvad er der steet med min Datter? Jeg fortalte ham det, og kom derpaa ogsaa til at tale med en Broder til Barnet. Fjorten Dage efter fik jeg et Brev, at Pigen havde fundet Fred. Broderen kunde ikke glemme de Ord, jeg havde talt til ham. Belsignelsen af dette Bønsmøde med disse Børn blev, at 8 Børn bleve omvendte, og det bedste er, at deres Omvendelser have viist sig at være ægte.

M. Larsen troer, at Prædikanterne ofte have nogen Skyld i, at kun saa Faa besøge Forsamlingerne. Deres Prædikener ere undertiden for lange. Man finder sædvanlig, at de Prædikanter, som samle en stor Tilhørerskreds om sig, ere saadanne, som holde korte Prædikener.

Sandberg indrømmede dette, men meente dog, at Prædikanterne ofte manglede Gaver til at fængsle Tilhørernes Opmærksomhed.

M. Larsen anførte en Udtalelse i et offentligt Blad om Præsternes Taler, at de daarlige talte ofte længe, for derved at bøde paa Prædikens fattige Indhold.

Peters fortalte, at flere Godskende kom for en Tid siden til ham og klagede over, at deres Prædikant holdt for lange Prædikener. Han havde saa været tilstede i en af denne Broders Forsamlinger og selv overbevist sig derom. Før end han blev færdig var der gaaet halvtredie Time. Naar man mærker, at Tilhørerne blive søvnige eller urolige, maa man skynde sig at blive færdig og sige Amen.

Nyding fandt det ogsaa heldigt at tale kort. Han omtalte det Uheldige i Missionærens Udsendelse maanedsviis eller blot for Vintertiden. Naar der var tørre Tider, troede han, at det især var nødvendigt at samtale med Folk istedetfor at holde Forsamlinger. Desuden meente han, at Missionærerne burde virke mere udadtil end i Menighederne.

M. Larsen bemærkede: Det synes, at vi ere alle enige om, at lange Prædikener ere uheldige.

Græse: Prædikanterne ere ofte de værste til at kritisere over lange Prædikener, men alligevel gjøre de sig tidt selv skyldige i det, de dable Andre for.

Efterat endnu nogle Brødre havde udtalt sig om denne Gjenstand, sluttedes den uden noget bestemt Resultat, men med den Bemærkning af M. Larsen: Lad os alle overveie, hvad der er bleven sagt om det foreliggende Spørgsmaal.

Leningskomiteen, bestaaende af Brd. H. Jensen, L. Albrechtsen, N. Madsen, Peters og Sandberg, som var bleven valgt ved Slutningen af Formiddagsmødet, afgav nu Beretning om Resultatet af sin private Raadslagning. H. Jensen sagde: Vi have været samlede og drøftet Sagen om **Missionærernes Løn**. Sidste Konferentsaar understøttede Foreningsskassen Chr. Petersen med 100 Kr.; Peter Sønder med 450 Kr.; M. Larsen med 400 Kr.; W. Jensen med 300 Kr.; Stoel med 200 Kr.; Dahlgreen med 60 Kr.; Jens Christensen med 60 Kr.; Ferdinand Nielsen med 60 Kr., og Ove Christensen med 45 Kr. 12 Ore. Brødrene ville nu foreslaae en lille Forandring i nogle af disse Brødres Løn. Hvad Christian Petersen angaaer, da er han svag og kan ikke virke meget, hvorfor vi foreslaae, at han kun faaer det samme som ifjor, nemlig 100 Kr. Peter Sønders Løn foreslaae vi derimod forhøiet til 500 Kr.; men saa mene vi, at han bør udstrække sin Virksomhed noget længere end til de sex Maaneder af Aaret. M. Larsen, som har reist saa meget i det sidste Aar og som har holdt saa mange Forsamlinger rundt om i de fleste Menigheder heri Landet, foreslaae vi at understøtte med 500 Kr. W. Jensen mene vi bør have det samme som hidtil, nemlig 300 Kr. Stoel, som vel er en gammel Mand, men som har virket med Trofskab, foreslaae vi at give 250 Kr. Brd. Dahlgren og Jens Christensen have frasagt sig Understøttelse for Fremtiden, og Ove Christensen, som skulde have havt 140 Kr. for sidste Aar, men som kun har faaet 45 Kr. 12 Ore, fordi han ikke vilde modtage flere, da han var for svag til at virke i Missionens Tjeneste, har ligeledes frasagt sig Understøttelse. Dernæst foreslaae vi at vælge to **Brødre**, som kunne ordue **Missionærernes Rejsforhold** omkring paa Missionsmarken. Til disse Brødre bør Missionærerne saa indsende Beretninger om deres Virksomhed hver Maaned, og til disse Brødre kunne Menighederne da ogsaa henvende sig, naar de ønske, at en Missionær skal besøge dem, da de af de indsendte Beretninger altid

vide, hvor Missionærene ere, og hvorledes det gaaer dem i deres Virksomhed.

Flere Brødre udtalte sig om det besværlige ved at indsende maanedlige Beretninger, da det kunde stee, at de ikke oplevede Noget, som egnede sig til at skrive om. De foreslog derfor, kun at indgive Beretninger hvert Kvartal. Andre Brødre meente derimod, at naar der undertiden kun blev virket det halve Aar, saa vilde der da kun indkomme to Beretninger, og herved vilde de to Brødre, som man ønskede valgte til at bestemme, hvor Missionærene skulde tage hen, ikke vide noget om, hvorledes det gif Missionærene og hvor de skulde henvende sig, naar de skulde skrive til dem, om at besøge en eller anden Menighed, som ønskede deres Besøg.

Forslaget, at vælge to saadanne Brødre, blev derpaa vedtaget, og efter et Forslag af M. Larsen valgtes Brd. H. Jensen og L. Henriksen til det nævnte Hverv.

M. Larsen, som ved Forhandlingen om Missionærenes Lønning, indtog Forsædet som Ordstyrer, da denne Sag ogsaa angik M. Larsen som Missionær, satte nu de fremlagte Forslag angaaende Lønnens Størrelse til Afstemning, men bemærkede først i Henseende til Wilh. Jensens Løn, at han af flere Grunde ønskede, at han maatte faae sin hele Understøttelse af Foreningsskassen, hvorimod at Menighederne paa Lolland, Langeland og Thyen, hvilke hidtil havde givet ham den halve Understøttelse, nemlig 300 Kroner, herefter indsendte disse Bidrag til Foreningsskassen. Grunden, hvorfor M. Larsen ønskede denne Forandring var den, at da han ikke mere som hidtil, fordi hans Understøttelse var faldet bort, saa sig istand til at gjøre de mange Toure til Sørfjøbing og Falster, saa havde de nu oprettet en Menighed paa det sidstnævnte Sted med Br. W. Jensen til Forstander. Herved blev det fornødent, at han virkede noget mere paa Falster, Østlolland og Sydhjælland, paa de Egne, som nærmest omgav ham, istedetfor at rejse den lange Vej til Lange-

Land og Fyen, til hvilken Rejse der medgif saa mange Penge. Naar dette kunde skee, hvortil han haabede, at Menigheden paa Sjælland, som havde en Station ved Bordingborg, nok vilde bidrage, saa vilde N. Larsen i W. Jenseus Sted besøge Langeland. Paa Fyen havde de jo saa ofte Br. Schmidt, saa at de ikke behøvede W. Jensen. Da Forslaget, at give W. Jensen sin hele Understøttelse af Foreningskassen, blev understøttet, vedtog Konferentsen for dette Aar at give Chr. Petersen 100 Kr.; Peter Sønder 500; N. Larsen 500 Kr.; W. Jensen 600 Kr.; N. B. Stoel 250 Kr. og Ferdinand Nielsen 100 Kr. Den hele Sum, hvilken Foreningskassen altsaa har at udrede til de nævnte Missionærer er 20,50 Kr. for hele Aaret eller 512 Kr. 50 Ore for hvert Kvartal.

Da Konferentsen nu havde besluttet at understøtte samtlige Missionærer med saa stor en Sum af Foreningskassen, var det naturligt, at Spørgsmaalet om **Bidrag til Guds Riges Uddredelse** maatte komme under Overveielse.

N. Larsen, som indledede dette Spørgsmaal, viste hen til, at der var indkommet mange Penge til Missionen sidste Aar. Det kunde derfor være godt at vide, hvorledes det var gaaet til. I Kjøbenhavn indsamledes maanedlige Bidrag, og desuden havde de haft en Basar, som havde indbragt 760 Kr.

N. B. Stoel oplyste, at Menigheden i Kjøbenhavn indsamlede 60 til 70 Kroner til Foreningskassen hvert Kvartal.

H. Jensen meddeelte, at den aalborgske Menighed indsamlede Bidrag til Foreningskassen hvert Kvartal. De havde ogsaa haft en lille Basar, som havde indbragt ca. 300 Kr., hvilket maatte betragtes som tilfredsstillende efter deres Omstændigheder.

N. Larsen omtalte, at Veile Menighed ogsaa havde afholdt en Basar, som indbragte 228 Kr.

Sandberg meddeelte, at Menigheden i Løgstor, som er meget fattig, ogsaa havde foranstaltet en Basar.

De indbragte Gjenstande vare vurderede til 21 Kr.; men de bleve betalte med 96 eller 97 Kr. Der viste sig ved denne Leilighed en stor Offervillighed.

Jens Larsen bemærkede, at der kunde ogsaa bidrages paa andre Maader, uden at man behøvede at anstille saadanne Basarer.

B. Sønder anbefalede Basarer og Auctioner, som et godt Middel til, at de Fattige ogsaa kunde finde Leilighed til at bidrage til Missionen ved at forserdige en eller anden Gjenstand, saasom et Par Strømper, et Par Manchetter og deslige, som kunde sælges ved saadanne Leiligheder.

M. Larsen: Vi maa opmuntre hverandre til at vedblive med at bidrage til Missionen. Lad os ikke tabe Lyften til at virke som isjor. Ved Siden af Bidragene til vor danske Mission, maa vi heller ikke forglemme **Hedningemissionen**. De Penge, som jeg har modtaget til den sidste Aar, ere sendte til Boston til det amerikanske Baptist-Missions-Selskab, som underholder 134 Missionsnærer i Asien. Disse ere virkelige Hedninge-Missionærer. Hvad der derimod sendes til Afrika, det faaer Br. Gutsche, som er Forstander for en tydsk Menighed, der bestaaer af 458 Medlemmer; men han virker ikke iblandt Hedningerne.

Peters: Det er Guds velbehagelige Villie, at vi som hans Børn skulle hjælpe til at arbejde for hans Riges Udbredelse. Saaledes ogsaa med at bidrage dertil, hvilket kan skee paa forskjellige Maader. Gud kunde udbrede sit Rige paa en ganske anden Maade og uden vor Medvirken; men det er en stor Naade og Kjærlighed, at vi maa faae Lov til at virke og give for hans Riges Udbredelse. Dog, naar vi ville gjøre dette, da er det bedst, at det skeer paa en striftmæssig og guddommelig Maade, og dette er, at vi give regelmæssig i Forhold til, som Herren velsigner os. Det er en Velsignelse baade for Sjæl og Legeme at give til Herrens Sags Fremme. Jeg opfordrer ikke mine Sødskende til at give, fordi der skal

komme mere ind, men fordi Herrens Forjættelser maa komme os tilgode. Israels Børn havde den Forpligtelse at give, men vi give, fordi vi maa, ikke fordi vi skulle. Paa denne Maade forstaae vi Sagen rigtig. Hvorfor ere Guds Børn saa fattige? Herren kan mange Gange ikke hjælpe os i vor Nød, fordi vi ikke handle i Troen. Mange komme fattige i Menigheden, men da de forlade sig paa Herren, glemme de ikke at give og meddele, hvorved de omsider komme i en bedre Stilling. Dette beviser, at Herren har Behag i deres Gavnildhed.

— Man gif derpaa over til at tale om det Spørgsmaal: Hvad kan der gjøres for at vække Tilhørernes Opmærksomhed for Guds Ord, naar det læses?

M. Larsen: Det kan synes underligt, at jeg fremkommer med dette Spørgsmaal, men jeg har ofte lagt Mærke til, at der hersker en ringe Opmærksomhed, naar Guds Ord læses. Man kan spørge, om Grunden til denne Uopmærksomhed, og svare, at den ligger i den daarlige Maade, hvorpaa den læses. Dette er ofte, men ikke altid Tilfældet. Guds Ord bør læses med Alvor og Betoning, og det bør høres med Ærbødighed og Ærefrygt; thi naar det læses, da er det Gud, der taler til os, hvorimod det er Mennesker, der taler, naar det prædikes. Af den Grund burde Opmærksomheden især være tilstede, naar Guds Ord læses, dog det Modsatte er ofte Tilfældet. I Henseende til denne Sag er det godt at mindes, hvad en Fader sagde til sine Børn: Naar vi bede til Herren, skulle I være stille, fordi vi tale med Gud; men naar vi læse Guds Ord, skulle I især være stille, thi da taler Herren til os".

H. Larsen, Rjøbh., understøttede det Sagde, og fremhævede Nødvendigheden af en god Læsning af Guds Ord. Han anbefalede, at Prædikanterne først læste det Kapitel hjemme, som de agtede at læse i Forsamlingen.

A. Madsen Hansen fortalte om en Prædikant, som læste saa daarlig, at man ikke forstod, hvad han læste.

Jens Larsen bemærkede, at Alle kunde ikke læse lige høit og tydeligt.

Jørg. B. Hansen: Den, der kan prædike tydeligt og hørligt, kan ogsaa læse tydeligt. Naar man læser Guds Ord, som om man læste det ud af sit eget Hjerte, saa faaer det Udtryk for Tilhørerne.

M. Larsen bemærkede: Det gjælder ikke om at læse høit, men at give det Udtryk under Læsningen.

Dahlgren: Det er om at gjøre, at den, som læser Guds Ord, virkelig har Følelse derfor. Det, vi læse, bør trænge ind i vore egne Hjerter. Naar en Broder læser Guds Ord med Eftertryk, saa kan jeg maaskee blive slaaet i mit Indre, om jeg føler mig sløv og ligegyldig.

Græse glæder sig over, at dette Spørgsmaal er kommet frem. Han troer ikke, at man skal paatage sig Andres Fagter, men man skal læse med Alvor og Udtryk.

M. Larsen bemærkede, at man ikke burde søge at efterligne hverandre, men Enhver paa sin Viis besiræbe sig for at læse med den Følelse, at det er Guds Ord, der læses.

B. Sønder beklager, at der er saa megen Uro iblandt Tilhørerne, naar Guds Ord læses, og at de ofte vende sig om for at see, hvem der kommer ind ad Døren.

L. Andersen: Der bør virkes hen til, at Opmærksomheden paa Guds Ord vækkes iblandt Spødfende. Man bør tale med dem derom, da de mange Gange ikke tænke paa, at de forsee sig heri.

M. Larsen: Der er nu talt en Deel om Manglerne ved Læsningen af Guds Ord og om Uopmærksomheden hos Tilhørerne; men denne Sag bør vi maaskee hver for sig forhandle i Menighederne, hvor det gjøres behov.

M. Larsen: Hvad vi have faaet ud af Spørgsmaalet er, at vi maa læse bedre end forhen.

Mødet sluttedes nu med Bøn af Jens Larsen.

Tirsdag Morgen Kl. 8 $\frac{1}{2}$ aabnedes. Mødet atter med Aflyngelsen af Psalmen 420, Læsning af 1 Pet. 2, 1—17, og Bøn af Wilh. Jensen.

Det Spørgsmaal: Bør En, som er udelukket, fordi den giftede sig med en Bantro, træde ud af dette Ægte-
skab, for at blive gjenoptaget? blev fremlagt til For-
handling.

J. Chr. Petersen: Der er deelte Meninger om denne Sag i den aalborgste Menighed. Nogle ere i Ubished om, hvorledes der bør handles. Sagen synes ogsaa at være noget tvivlsom; thi naar det betragtes som en Synd at en Troende gifter sig med en Bantro, og han udelukkes for denne Synd, saa er det underlig at optage ham, naar han forbliver i denne Synd.

Frederiksen: I Veile er der ogsaa et saadant Tilfælde, at En har giftet sig med en Bantro, hvorfor den er bleven udelukket, og nu har samme begjært Op-
tagelse, men forbliver naturligviis i det nævnte Ægte-
skab.

H. Jensen fortæller om en Enke, som havde giftet sig med en Bantro. Spørgsmaalet fremkom derved, om Menigheden var i sin Ret til at udelukke hende. Var den det, da opstod det Spørgsmaal, om den burde op-
tage hende igjen, da hun dog forblev i den Stilling, i hvilken hun var, da hun blev udelukt. Spørgsmaalet er altsaa nærmest: Er man berettiget til at udelukke En, fordi den har giftet sig med en Bantro?

Jens Larsen: Var enhver Sag saa klar som denne, saa var den let at afgjøre. De Troende bør kun gifte sig med En i Herren. Gjøre de ikke det, men gifte sig med Bantro, saa bør de udelukkes; thi Indtrædelsen i et saadant Ægte-
skab viser, at deres Tilstand er daarlig. At de nu ville i Menigheden igjen, kan vise, at de ere komne til Opreisning paany. Med Hensyn til Israels Børn, at de maatte stille sig fra deres hedenste Hustruer, da maatte dette betragtes for en anden Sag. De havde ogsaa undertiden flere Hustruer, og det var desuden en ligesrem Guds Befaling at de skulde stille sig fra dem.

H. Jensen bemærkede, at den aalborgske Menighed egentlig ikke var i Uvisshed om, hvorledes den skulde handle i en saadan Sag; men Spørgsmaalet var fremkommet fra Enkelte, hvem Sagen var tvivlsom.

L. Andersen ønsker, at man havde en og samme Opfattelse allevegne. Menigheden i Sipperup udelukte inden videre naar et Medlem giftede sig med En udenfor Menigheden, og det enten samme var Troende eller Bantro. I Giftdstrup derimod tog man Hensyn til, om den Udenforstaaende var troende eller ikke. I det Hele taget var Spørgsmaalet noget vanskeligt.

Chr. Petersen siger atter, at flere Medlemmer i den aalborgske Menighed vare i Uvisshed om, hvorledes der burde handles i den omtalte Sag, da den var noget tvivlsom. Selv L. Jørgensen vidste ikke, hvorledes han burde handle. I andre Tilfælde, for hvilke man blev udelukt, maatte man afstaae fra Synden, men i dette forblev man i den.

Dahlgren: Vi kunne lægge Mærke til, at naar En forlover og gifter sig med en Bantro, saa er han syg, men kommer han tilbage igjen, saa er han kommen til Opreisning, da dette neppe kan være skeet uden Modstand fra den Bantros Side, eftersom Guds Ord siger: „Jeg vil sætte Fiendskab imellem Kvindens Sæd og Slangens Sæd.“

Peters: Menigheden har at paasee, at Medlemmerne ikke indgaae Forbindelse med Bantro. Det er en let Sag at falde baade i denne og andre Synder; men de bør formanæs og udelukkes førend de gifte sig. I Amerika tilstedes Troendes Egtteskab med stikkelige Folk; men vi holde os til Guds Ord, at det bør stee i Herren. Det kan vel undertiden stee, at denne Synd af den Troende kan blive til Frelse for den Bantro; men vi skulle dog ikke gjøre det Onde, fordi der kan komme Godt deraf, og stee det, saa er det ikke deres Skyld, men Herrens. At man derimod vil udelukke En, fordi han har giftet sig med en Ikke-Baptist, er Uret. Vi ere

jo ikke engang alle enige om ethvert andet Lærdomspunkt, fordi vi ere enige om Daaben. Br. Dncken har staaet fast paa det Punkt, at naar en Troende giftede sig med en Bantro, saa kunde han ikke blive gjenoptaget, uden saa var, at den Bantro blev ombendt, eller han stilte sig fra den; men dette kan jo ikke finde Sted for Dyrigheden og for Folk i Almindelighed. Saadanne Medlemmer, som gifte sig med Bantro, staae i en saadan Tid udenfor Herren, og ere de udenfor Herren, saa kunne de ikke forblive i Menigheden. Naar de ombende sig og atter ere i Herren, saa bør de optages. De ere, som sagt, i samme Tilstand som Uombendte, men nu blive de ombendte, da bør man optage dem i Menigheden. De kunne rigtignok ikke træde ud af deres engang indgaaede Egtteskab, men der ere saa mange Synder, som Herren maa tilgive, endstjøndt vi ikke kunne gjøre det godt igjen, hvad vi have gjort forkeert.

Jens Larsen: Det er en haard Straf nok at være gift med en Bantro, som elsker Verden, medens man elsker Gud, hvilket den ikke vil. Der blev sagt, at Nogle tilode de Troende at gifte sig med stikkelige Folk, men hvad Forskiel er der paa en Stikkelig og en Ugudelig?

L. Andersen omtalte atter det Tilfælde i Sipperrup, at En var bleven udeluft, fordi han havde giftet sig med En udenfor Menigheden, og det uaglet den Udenforstaaende altid holdt sig til Forsamlingerne og just ikke kunde betragtes som ligefrem Bantro.

Jens Larsen siger, at han ofte træffer Folk, som ere ligesaa troende som Baptister. Han kunde i slikt Tilfælde ligesaa godt gifte sig med en Saadan som med en Baptist.

E. Jensen: Man bør behandle saadanne Sager med Barfomhed, fordi de gribe stærkt ind i vore Forhold. Vi have mange vanskelige Exempler af det Slags. En Broder, som blev optaget, blev spurgt, om han stod i nogen Forbindelse med Nogensomhelst. Han sagde Nei; men senere viste det sig dog, at han var forlovet. Han

giftede sig med hende og blev udeluffet, men var optaget igjen. Vi have havt andre Tilfælde, hvor Medlemmerne ere blevne udeluffte af samme Grund, men gjenoptagne, naar de have indseet og bekjendt deres Feil. Med Hensyn til Forbindelsen med Udenforstaaende, da bør vi handle med den største Forsigtighed.

A. Madsen Hansen siger, at der kan ogsaa være Guds Børn udenfor Menigheden, og naar de ere Guds Børn, saa ere de i Herren; men Nogle kalde det at være i Herren, naar de ere i Menigheden, selv om deres Christendom er nok saa tvivlsom.

M. Larsen: Der ere Guds Børn som mene, at naar Folk ere troende, saa bør de ogsaa lade sig døbe, og gjøre de ikke det, saa er det et Beviis for, at de ikke ere troende, selvfølgelig ere de ikke i Herren, og naar de ikke ere det, saa bør en Baptisttroende ikke tage en saadan til Gætte.

Da hlgren meente, at den Bantro fik Lede til den Troende, naar en saadan unaturlig Forbindelse var indgaaet.

A. P. Stoel: Menighederne ere vistnok alle enige om Sagen. Ifølge Guds Ord tør Baptistmedlemmer gifte sig med Troende udenfor Menigheden, men vi tilraade at gjøre det med Medlemmer. I Kjøbenhavn giftede en Søster sig med En udenfor Menigheden. Førend Ægteskabet fandt Sted, blev der talt med ham, og man fandt ham at være troende. Der var ogsaa talt med hende, og hun blev gjort opmærksom paa indtrædende Familieforhold, men i denne Henseende frygtede hun ingen Fare. De fik saa et Barn, Manden vilde have det i Kirke, og hun følte sig besværet derover.

Hyding mener, at de burde have fastsat, at dersom de fik Børn, saa skulde de ikke døbes.

Græse: Elsker man Menigheden, saa undgaaer man denne Banskellighed, da man saa vil see sig om efter et Medlem til sin Ægtemage. Man bør tilraade Medlemmerne, at de gifte sig med Medlemmer.

M. Larsen: Vi tillade, at de gifte sig med Troende udenfor Menigheden; men vi tilraade, at de gjøre det med Medlemmer. Dog vil jeg mere undskyldte Søsterne end Brødrene i denne Sag.

Peters: Da jeg blev Enkemand, blev der sagt til mig, at der var En udenfor Menigheden, som kunde blive en passende Hustru til mig; men jeg svarede: Saalænge der er en Søster i Menigheden bør hun foretrakkes fremfor nogen Anden. Jeg har bedet om Mænd til vore Søstre, som behøve Mænd. Rygtet har gaaet i Slesvig, at vore Sødskende i Danmark snart vare blevne amerikanske i Henseende til Ægteskaber. Jeg glæder mig over, at det ikke er saaledes.

Jens Larsen: Man kan let i den omhandlede Sag komme til at holde Bantro for Troende, derfor udfordres der stor Forsigtighed.

L. Albrechtsen siger, at det dog altid er et Slags Skilsmisse, naar den Ene er i Menigheden og den Anden ikke. Ægteskab med Troende udenfor Menigheden kan vel tillades, men ikke tilraades, da en vis Skilsmisse ikke kan udeblive; dog vilde det være strengt at udelukke Saadanne. At Noget forlover eller gifter sig med Bantro, viser kun, at det staaer daarlig til med dem. Men naar nu To ere forlovede og den Ene af dem bliver ombendt, saa er der Noget, som mene, at de skulle ophæve Forlovelsen, Andre derimod mene, at de bør holde deres Løfte.

M. Larsen: Naar troende Lutheraner og Baptister forlove sig haabe Begge at seire med deres Ansæelse; men Menigheden tør dog ikke forlange, at de skulle stilles ad. Naar derimod et Medlem og en Ikke-Troende forlove sig, da bør Medlemmet fjernes fra Menigheden, hvis den ikke ophæver Forlovelsen. De Gifte bør ikke adskilles; men er den Ene bleven udelukt for sin Forlovelses og sit Gistermaals Skyld, da kan den vel optages igjen, naar Synden fortrydes; men Optagelsen bør ikke finde Sted altfor snart. De maa først indsee, at de

Have begaaet Synd imod vor Herre, og denne Synd er det vistnok saare vanskelig ret at indsee.

Ryding: Man bør holde andre Troende for troende. Vi blive jo ikke salige for Baptistlærens Skyld.

Hermed sluttedes denne Discussion og Br. Stoel fremkom med det Spørgsmaal: Kunde det ikke være godt, at vi fik Bøntimer for Medlemmernes Børn og Søndagskolerne? Han sagde: At Bønmoder for Børn har været til Belsignelse, har man seet. Mange have bedet for dem paa deres Kne, og Menighederne have ikke gjort saa lidet for dem ved at undervise dem, glæde dem ved Fester og deslige; men alligevel er det Spørgsmaal fremkommet, om vi ikke kunde bidrage til, at de fik en endnu større Belsignelse af vor Herre. Idet jeg har fremlagt hiint Spørgsmaal er det min Tanke, at Menighederne bør fastsætte en bestemt Dag, paa hvilken de kunde forene sig til Bøn for Børnene.

M. Larsen foreslaar en almindelig Tid om Aaret til Bøn for Børnene.

Ryding en bestemt Dag i Aaret.

H. Larsen: Vi have haft et Bønsmøde for Børn engang om Aaret, med Undtagelse af ifjor. Jeg vil foreslaae den 1ste Søndag i November til almindelige Bønsmøder for vore Børn og Søndagskolerne.

Dette Forslag blev vedtaget med den Bemærkning, at det burde bekendtgjøres i Evangelisten.

M. Larsen fremlagte derpaa det Spørgsmaal: Hvad gjøres der for Søndagskolerne? og bør der ikke gjøres mere? Han sagde: Den rette Iver for Søndagskolerne er endnu ikke vaft hos os. I Amerika gjør man mere for Børn, end for Boyne; thi Børn have en lang Fremtid, medens de Gamle enten ere udlevede eller saa sløvede, at de ikke stort kunne egne sig til Virksomhed i Guds Rige. Det er sjældent, at Børn blive omvendte her hos os. I England derimod blev i Aaret 1873 11,000 Børn omvendte, i 1874 14,000 og i 1875 17,000.

Det er som om vi have glemt og overseet vore Børn, og dog bør det være os om at gøre, at de blive omvendte. Man bør tage af de bedste og dygtigste Mænd og Kvinder til at undervise i Søndagsstolerne.

Ryding taler om Vanstelighederne af at faae passende Lærere. Paa Bornholm havde de oprettet et Bibliothek hvor Børnene kunde faae gode Bøger til Gjennemlæsning. De havde to Søndagsstoler, af hvilke den ene var mærkelig derved, at der ikke var et Baptistsmedlems Barn i den, endstjøndt den bestod af 80 til 90 Børn. En af Lærerne var en saare mærkværdig Mand, og særdeles egnet til denne Gjerning. Ved en Skolefest havde de leiet en stor Sal, hvor ogsaa en stor Mængde Borne og navnlig Forældre vare tilstede. Læreren spurgte Børnene, hvad de gjorde, naar de bade til Herren. De faldt strax paa Knæ. Dette gjorde et godt Indtryk paa Forældrene. Der blev talet om denne Sag omkring i Byen. En Præst vilde ogsaa engang holde en saadan Fests og leiede samme Sal. Børnene skulde læse Troesbekjendelsen, men det vilde ikke gaae. Herover blev Præsten vred. Han udgav saa tre Prædikener, to om Daaben, i hvilke han siger, at Baptisternes Daab er fra Helvede og fører til Helvede igjen, og een om Nadveren. Disse Prædikener holdt han siden ogsaa i Rønne, men hans Færd frembragte en ugunstig Bedømmelse blandt Folk.

H. Larsen: Spørgsmaalet er: Hvad gjøres der for Søndagsstolerne? Det er afgjort, at der gjøres alt for lidt for dem, og at Sagen er saare vigtig. Børnene ere at betragte som Planter for Familier og for Samfundet. Det er bekjendt, at de bedre huster Guds Ord, end de Borne. I Kjøbenhavn er det mere og mere blevet klart for os, at der bør gjøres mere end hidtil. Det er nu gaaet gradviis fremad eftersom nogle af de Unge ere blevne omvendte. Jeg selv har været Elev i Søndagsstolen, og er derfor særdeles interesseret for den. Men skal den udvikle sig som den bør, da behøve vi Benge-

I Kjøbenhavn fattgdes vi ogsaa Pengemidler, men saa fik vi et Par temmelig betydelige Bidrag for et Par Aar siden, og disse have hjulpet os godt. Dog endelig blev Kassen tom. Vi sammenkaldte derpaa et Møde, paa hvilket der blev stiftet en Søndagsstoleforening, til hvilken hvert Medlem yder 1 Kr. om Aaret. Der er allerede tegnet 120 Kr., af hvilke de 20 Kr. ere indkomne fra to Mænd udenfor Menigheden. Jeg vil ogsaa anbefale Bibliotheker, hvor Børnene kunne faae gode Bøger til Laans, hvilket vil have en god Virkning paa dem. Man bør søge at vække deres Interesse for Søndagsstolerne, deels ved smukke Fortællinger og deels ved god Sang. Der bør desuden holdes Control over Børnene, om de besøge Skolen flittig eller ikke, og de flittige Børn bør have smaa Foræringer til Opmuntring.

M. Larsen: Vi bør have Interesse for Søndagsstolerne, som have stiftet saa meget godt i Verden. Jeg var til et Søndagsstole-Lærermøde i Malmø. Der fortalles et Exempel om et Barn, som fik sin Fader, der var en Dranker, til at gaae med i Søndagsstolen. Først vilde han ikke, men da Barnet blev ved at bede ham derom, lovede han at gaae med hen til Skolen, men han vilde ikke gaae ind. Han blev altsaa udenfor, dog da de begyndte at synge, kigede han ind og omsider gif han indenfor og blev snart saa rørt, at han græd. Der blev nu bedet for ham og han blev omdendt. Ved denne Mands Virksomhed oprettedes siden 600 Søndagsstoler i Amerika. Ved det 50 Aars Jubilæum var der 100,000 Søndagsstoler i Amerika, og i disse 400,000 Lærere med 2½ Million Børn, og formedelst Søndagsstolerne var der oprettet 18,000 Menigheder. Alt dette beviser, at der kan udrettes store Ting ved Søndagsstolerne. Vi bør visselig gjøre mere for dem, og Guds Ord vil gjøre sin Virkning paa Børnene.

E. Jensen anbefalede at udsende en Søndagsstole-Lærer til at oprette Søndagsstoler og til at virke iblandt Børnene.

Nyding: Det er uimodsigeligt, at Søndagskolerne er en Planteffole for Børn, hvor de opelstes for en fremtidig Udvikling for Guds Rige. Der bør oprettes Bibliotheker for Børn, hvor de kunne faae gode Bøger at laane. Jeg har kjøbt en Bog med 50 bibelske Billeder. Denne Bog er saare hensigtsmæssig. Hver Søndag taler jeg med Børnene om et af Billederne, medens Børnene have Bogen for sig.

H. Jensen: Lad os mindes det Ord: Lad Ungdommens Underviisning være Eder magtpaaliggende. At det ikke har været os ret magtpaaliggende maa vi tilslaae og beklage.

M. Larsen: Man bør gjøre sig Umage for at faae gode Søndagskolelærere, som ikke alene kunne lære Børnene, men samle dem omkring sig. See vi hen til Moody, da er han oprindeligt en Søndagskolelærer. Da han var bleven omvendt, meldte han sig i en Søndagskole og spurgte, om de havde Brug for ham som Lærer. Der blev sagt Nei, de havde Lærere nok; men dersom han selv kunde staffe sig nogle Børn at undervise, maatte han faae Plads i deres Locale til at undervise dem. Moody gif saa ud paa Gaderne og samlede 16 Børn af alle Slags og med disse mødte han i Skolerummet. Hvorledes hans Virksomhed som Søndagskolelærer gif fremad, er bekjendt. Der blev opført et stort Huus til dette Viemed. Det brændte under den store Brand i Chicago; men det er opført igjen ved frivillige Bidrag. Man bør see at faae gode Lærere og Lærerinder, give Børnene Præmier, holde Fester for dem og deslige og see at faae en Søndagskolemissionær. Til denne Gjerning kunde Br. Schmidt være passende, men han er svag og det er at befrygte, at han arbejder sig ihjel, idet han ikke opgiver sin Virksomhed iblandt de Børne. Br. H. Larsen kunde ogsaa anvendes dertil, men han kan ikke godt undværes i Kjøbenhavn. Endelig have vi Br. Jørg. B. Hansen, som den der vil bedst egne sig dertil i alle Henseender, og ham vil jeg derfor foreslaae.

Jens Larsen: Hvem der end bliver udfendt og anvendt til denne Gjerning, saa bør det dog ikke være En, som ryger Tobak, da han derved let lærer Børnene det. Jeg mener, at man bør i Alt see hen til Guds Ord og ikke overse de Børne. I Bibelen tales der ikke om Søndagsstolelærere, og man bør derfor ikke forsømme Missionen iblandt de Børne.

M. Larsen: Jeg understøtter ikke, at en Søndagsstolelærer ryger Tobak. At han gjør det, er at vise Børnene et daarligt Exempel. Taler Guds Ord ikke særlig om Søndagsstolelærere, saa taler det om at oplære den Unge, om den Vei, han skal gaae frem paa, at han ikke skal vige derfra, naar han bliver gammel, og det bør være os om at gjøre, at denne Oplærelse finder Sted paa bedste Maade, som har viist sig at være ved Søndagsstoler.

Rydning: Virksomheden blandt Børn og blandt Børne bør gaae Haand i Haand med hinanden, altsaa den lille Mission ved Siden af den store. At Virksomheden blandt Børnene er forsømt, maa vi beklage.

M. Larsen: Guds Ord siger os, at der skal komme vanstelige Tider, og vi see, at de tildeels ere komne, idet Gudsfornegtelse og deslige faaer overhaand. Vi skulle rirke imod Socialister, som synge deres gudsfornegtende Sange ved Børnenes Bugge.

Rydning fortæller, hvorledes Børnene tidligere fulgte ham med deres Sang paa Gaderne; men nu, siden de vare førte i Søndagsstolerne, gjorde de det ikke mere.

N. Madsen taler om, at det altid gif istaae med deres Søndagsstoler, fordi det var saa vanffeligt at faae passende Lærere.

H. Larsen: Af min hele Sjæl har jeg ønsket at fremme Søndagsstolerne, da jeg selv har været Elev i dem. Vi bør gjøre alt muligt for Børnene. Det var godt, om der blev en Forbindelse mellem Søndagsstolerne heri Landet. Det er vel vanffeligt at faae passende Læ-

rere, men det er dog ikke altid fornødent, at de ere begavede, naar de blot have Kjærlighed til Børn.

M. Larsen: En Søndagsstolelærer behøver just ikke at være begavet, men han bør dog have en Deel Kundskab baade i Geographi og Astronomi. Det kunde see, at Bibelsproget, over hvilket der tales, omhandlede visse Lande. Det var dog nu fornødent at vide, hvor disse laa, og saaledes ogsaa med andre Ting, saasom de østerlandste Stikke og deslige.

Peters: Jeg anbefaler Brødrene at udsende en Søndagsstolemissionær, som kunde see sig om efter passende Lærere, hvilke han, i fornødent Tilfælde, fik at uddanne dertil. Lad Prædikanterne studere i Søndagsstolerne. Jeg kunde have ønsket at være Søndagsstolelærer. Jeg havde begyndt at være Lærer i den, men blev snart taget derfra. Jeg troer, at der ere mange, som ikke burde have været Prædikanter, fordi de ikke egne sig dertil. De have Navn deraf, men de ere det ikke. Havde de derimod været Lærere i Søndagsstolen, da havde de maaskee kunnet været til Betsignelse. Vi see, at Folk, som blive omvendte i Kjøbstæderne, have mere Dannelses og Begavelse, end saadanne, som blive omvendte paa Landet. Lad os derfor gjøre Kjøbstæderne til Midtpunkt for vor Virksomhed. Lad os see hen til Methodisterne, hvorledes de virke, og lære af dem i denne Henseende.

M. Larsen anbefaler atter at udsende en Søndagsstolemissionær. Pengene dertil haaber han ville nok komme ind.

Dahlgren foreslæer at oprette en Søndagsstoleforening, hvilke Flere understøtter.

Efter endnu nogle Uttringer om denne Sag valgtes Br. Jørg. B. Hansen eenstemmig til Søndagsstolemissionær.

Der blev derpaa talet om Bidragene til Børnemissionen. M. Larsen sagde: Man bør begynde i det Smaa. I Kjøbenhavn have vi oprettet en Søndagsstoleforening, til hvilken hvert Medlem af den bidrager 1 Kr.

om Aaret; men naar hvert Medlem i hver af vore Menigheder i Landet giver 10 Ore om Aaret, saa have vi strax 200 Kr., hvilken Sum vi foreløbig kunne give Br. Førg. P. Hansen at virke for.

Dette Forslag fandt Bifald, og det blev saa besluttet at understøtte Br. Førg. P. Hansen med 200 Kr. for denne Virksomhed, hvilken han skulde udføre i den Tid, da han ikke holdt Skole i den aalborgste Menighed, men ellers pleiede at arbejde som Maler.

Dernæst førte M. Larsen Talen hen paa Børnevænnens Røst, hvilken han ønskede maatte komme til at indeholde Billeder. At faae dette udført blev overladt til Udgiveren, som bemærkede, at Bladet derved sandsynligt vilde blive lidt dyrere, da der saa tillige maatte anvendes bedre Papir.

Endnu førend man forled denne Gienstand spurgte A. Næsbj: Hvorledes bør de Søndagsskolelærere være, som indsættes? Han sagde: Det har hidtil været Menighedens Sag at indsætte saadanne Lærere; men det kunde dog være godt at vide, hvorledes de bør være, som indsættes.

M. Larsen: Lærerne maa være kristelige og ikke letfærdige.

Nyding siger, at man ofte maa være glad ved, at man har nogle, selv om de kunde ønskes at være bedre. Han vilde indrømme, at det var upassende, at de røg Tobak.

M. Larsen: Man bør kun vælge Saadanne, som ere et Mønster for Børn, og altsaa ogsaa saadanne Brødre, som ikke ryge Tobak.

Fredrikssen spørger, om ikke Søsterne kunde anvendes til Lærerinder i Søndagsskolerne? Hertil blev svaret, at de især egnede sig dertil, fornemmelig til at være Lærerinder for Bagebørn.

Peters rettede derpaa en Begjæring til Brødrene. Han sagde: „Hvad jeg nu vil sige, er mig noget svært; men jeg føler mig opfordret dertil. Man bliver altid i

Sin Virksomhed drevet tilbage til Kjøbstæderne, hvorfra man lettere kan missionere ud paa Landet, da disse dog ere Midtpunkterne for Omegnen. Det kommer saa endelig dertil, at man maa have en Plads, hvor man kan forsamle sig til Gudsdyrkelse. Man leier en Sal; men Leien er sædvanlig dyr og Sagen er forbundet med andre Vanskeligheder. Til sidst seer man sig nødsaget til at bygge Forsamlingshuse. Saaledes er det ogsaa gaaet os i Slesvig. Der have vi nu ligeledes maattet begynde at bygge et Kapel; men det er ikke godt at have Gjæld paa Guds Hus. Det maa man undgaae saameget som muligt. Vi havde ogsaa leiet et Forsamlingslokale i Kapeln, men saa udløb Leietiden. Da vi ikke kunde faae nogen passende Sal igjen, kjøbte vi et Hus, hvilket vi dog have solgt igjen, medens vi have beholdt en Byggeplads af Grunden. Her opføre vi nu ogsaa et Kapel, hvilket tillsammans med det i Slesvig vil komme til at koste os 30,000 Rmk. (26,666 Kr.). Vi have i mange Aar sparet Penge dertil, nemlig 8000 Rmk. (7,111 Kr.) og saa have vi faaet 5000 Rmk. af Udaanskassen, hvilke vi have til rentefri Afbetaling paa ti Aar. Desuden have vi ogsaa erholdt nogle Penge fra Menighederne i Tydskland; men uagtet dette fattes vi endnu mange Penge. Jeg veed, at det ofte falder svært at have rede Penge ved Haanden; men der er en Maade, paa hvilken det har været os muligt at samle Penge til goddædige Dæmmed. En Broder meldte os, at han vilde komme til Slesvig for at bette til et Kapel. Vi besluttede at give ham den Fortjeneste, som vi havde den 29de Septbr. Der blev saa arbeidet hele Dagen og om Aftenen havde vi Bønne. Der indkom saa 400 Rmk., omtr. 2 Kr. for hvert Medlem. Paa denne Maade blev det os muligt at give Broderen et nogenlunde anstændigt Bidrag. Dersom de danske Brødre bare sig ligeledes ad, saa vilde de være istand til at hjælpe os lidt med Afbetalingen paa den Gjæld, der hviler paa vore Forsamlingshuse. Jeg haaber ikke, at de skulle give forgjæves; men at

Herren vil velsigne dem derfor, og at vi ogsaa ville kunne hjælpe dem igjen, naar de henvende sig til os. Kunne Brødrene opfylde denne min Begjæring, da reiser jeg hjem med Glæde; kunne de ikke, da reiser jeg ogsaa glad hjem.

M. Larsen meente, at det vilde kun være Lidt, der blev samlet ind paa den Maade. Han anbefalede Br. Peters selv at besøge vore Menigheder, da det saa uendtvivl vilde gaae bedre.

Flere Brødre vare af samme Mening.

Peters kunde ogsaa nok have Lyft dertil; men om det kunde stee, vidste han ikke. Iuden Nytaar vilde han lade os vide, om han kom eller ikke.

Fra et Par Brødre i den aalborgske Menighed blev nu dette Spørgsmaal fremlagt: **Hvad skal man gjøre ved et Medlem, som udfører et Foretagende, der kræver en langt større Kapital, end Bedkommende er i Besiddelse af, og som derfor gaar fallit?**

Jens Larsen sagde, at det var en stor Feil, at begynde paa Ting, som man ikke kunde udføre.

Sandberg meente, at Guds Være led altfor meget ved en saadan Handlemaade, hvorfor Guds Børn ikke burde indlade sig paa saadanne Foretagender.

Dahlgren fremhæver, at man burde være forsigtige med hvad, man saaledes foretog sig.

Peters siger, at han ved Besvarelsen af dette Spørgsmaal fandt Leilighed til at udtale sig om Noget, der særlig laae ham paa Hjerte og som han havde tænkt at udtale sig om, nemlig, at de Christne burde vogte sig for **Gjæld og Sorg**. Vi leve i en Tid, da Folk ere særdeles letsindige, da der spekuleres i alle Retninger; men som Guds Børn skulle vi lade alle Spekulationer fare og virke hen til, at vi kunne staae som et Lys for Verden. En Mand, som handler saa letsindig med andre Folks Penge, for at faae sit Ophold paa en lettere Maade end ved at arbejde i det Fag, han kan, bør udelukkes af Menigheden. Man bør heller ikke gaae i Raution for

Saadanne, da man derved styrker dem i deres daarlige Spekulation, og Guds Ord siger, at man ikke bør være Borgen for Nogen. De Unge handle ofte letfindig med at forlove sig. Ofte er det kun Børn, der forlove sig med Børn. Da de ikke kunde gifte sig af Mangel paa Midler og maaskee, fordi de ikke have den fornødne Alder, maa man see at faae dem til at opgive det, da de let falde i Synd. Kunde man ikke faae deres Forlovelse ophævet, maa man see at fjerne dem noget fra hinanden, at Leiligheden til Fald bedre kan undgaaes. Ofte gifte saadanne Ubemidlede sig, komme derved i Nød og forventede, at Menigheden skal hjælpe dem, hvilket den ikke altid kan, da dens Medlemmer, som i Almindelighed høre til de Fattige, have nok at udrede i andre Henseender. Da gjøre de Gjæld og faae Sorger og Byrder for hele Livet. Hvad skal man gjøre ved dem? Skal man bruge Haardhed og Strengthed imod dem? Det var bedst at anvende Kjærlighed og see til itide at overbevise dem om deres daarlige og forkeerte Fremgangsmaade; men nytte alle Formaninger ikke, og de lade sig henrive af Tidsaanden, da er der intet andet Raad end at anvende Tugt. Lad os, som ere tagne til i Alder, staae fast imod al saadan Letfindighed og søge at holde den borte fra Guds Menighed.

M. Larsen: Man bør ikke hjælpe Saadanne; men omsider udelukke dem, naar de vise en saadan Letfindighed. De løbe efter den saakaldte Lykke som Berden, og Menigheden bør derfor modstaae deres Færd og omsider straffe dem.

H. Jensen: Der kunde dog nok være formildende Omstændigheder, naar En troede at have Udset til Fremgang i sit Foretagende, men blev skuffet i sin Forventning af en eller anden uformodet Årsag.

M. Larsen: Man burde altid beregne Omkostningerne, at man ikke skulde udsætte sig for Andres Spot, naar man begyndte paa et Foretagende, som man ikke kunde fuldføre.

Man var enig om, at der kunde være Undtagelser, men Sagen var alvorlig. Det maatte overlades til Menighederne at handle i saadanne Henseender.

Mødet blev derpaa sluttet med Bøn af Jens Nielsen.

Tirsdag Eftermiddag tog Mødet atter sin Begyndelse Kl. 2 med Afhyngelsen af Ps. 295 og Bøn af A. B. Stoel.

M. Larsen fremlagte derpaa det Spørgsmaal: „Hvorledes skal den Kjærlighed aabenbare sig, som for Verden vidner, at vi ere Christi Disciple? og læste de Ord: „Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed“, Joh. 13, 35. Han betonedede Vigtigheden af disse Ord.

Peters: Ethvert Guds Barn maa forstaae disse Ord, skjøndt Svarene derpaa kunne blive forskjellige.

M. Larsen mener, at der ved disse Ord dog fremfor Alt maa sigtes til den rette Forbindelse og det rette Samkvem imellem Guds Børn. Men naar Sødstende fra andre Menigheder besøgte deres Slægtninge i Kjøbenhavn om Søndagen, uden at besøge Forsamlingen i Kapellet, saa vidnede dette ikke om, at den rette Kjærlighed var tilstede hos dem.

Flere Brødre yttrede deres Forbauselse over at høre, at Saadant skulde have fundet Sted.

Peters bemærkede, at Guds Børn jo ere vore nærmeste Slægtninge og derfor burde vi fremfor Alt besøge dem.

Jens Larsen troede, at Bevistet paa den rette Kjærlighed imellem os aabenbares derved, at vi græd med de Grædende og glædede os med de Glade.

M. Larsen: Faae vi ikke andet Udbytte af dette Spørgsmaal, saa bede vi Brødrene at paalægge Medlemmerne at besøge Forsamlingerne, naar de besøge andre Steder. Naar det heed om de første Christne: See, hvor

de elfte hverandre! saa kom det deraf, at Verden kunde see, at de vare een Familie.

L. Albrechtsen anførte et Exempel paa, at selv Uombvendte have maattet tilstaae, at de Christne særlig udmærkede sig ved Kjærlighed til hverandre. Saaledes havde han ogsaa læst i en Bog af Jens Dyrholm, som skrev imod Baptisterne, at han havde faaet en kjærlig Modtagelse af Baptisterne, og dette Vidnesbyrd havde gjort et godt Indtryk paa ham.

H. Jensen, Græse, Jørg. P. Hanjen og Chr. Petersen anførte Exempler paa, hvorledes de Christnes Kjærlighed til hverandre havde gjort et godt Indtryk paa dem og bidraget til deres Omvendelse.

M. Larsen fortalte, hvorledes Br. Viborg i Stockholm især havde faaet et mægtigt Indtryk ved at iagttage den Kjærlighed, som fandtes mellem vore Sødfænde i Hamborg og især ved den af Brd. Duden og Røbner imod ham beviste Kjærlighed, da han, ved et Besøg hos dem, havde disputeret med dem om Daabsfandheden.

Man var Alle enige om, at Kjærligheden bestod ikke i Ord, men i Gjerning.

M. Larsen førte derpaa Talen hen paa de Ord: Du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd, Rom. 13, 9. Han sagde: Br. Peters sagde, at han havde hørt, at vi vare bleve amerikanske. Den, der har udspreidt dette Rygte, har vistnok baaret falsk Vidnesbyrd? Der sættes undertiden saadanne falske Rygter i Omløb om en eller anden Broder, hvilket ikke alene kan staae hans Anseelse i Menighedernes, men ogsaa Guds Riges Sag. Man burde være forsigtig med at fortælle løse Rygter om nogen som helst Broder, da man derved let kommer til at bære falsk Vidnesbyrd. Falske Vidnesbyrd beviser netop, at der ingen Kjærlighed er. Naar man hører et daarligt Rygte, bør man strengt undersøge, om det er Sandhed, førend man antager det. Man bør tale med den, der bringer det, og formane ham til, at tale med den, som har for-

talt ham det. Dette beviser Kjærlighed; men at udsprede Rygter fra den ene til den Anden, det beviser Had.

Dahlgren: Det er stræffeligt, naar daerlige Rygter saaledes sættes i Dmløb.

H. Jensen: „Taler ikke om hverandre, Brødre! Hvo, som taler ilde om sin Broder, og dømmer sin Broder, taler ilde om Loven, og dømmer Loven.“

Konferentsen var enig om, at man bør alvorlig advare imod at ombære falske Rygter.

Hermed tog H. Jensen fra Mølholm en hjertelig Afsked fra Konferentsen.

Br. J. Chr. Petersen: Da nogle Brødre lære, at Paulus med Ordet „hiins“ i 2 Thess. 2, 9. vil sige „Christus“; medens andre lære, at Paulus med dette Ord mener „Antichrist“, saa synes jeg, det var godt, om de herværende Brødres Forstaaelse af dette Ord blev bragt til offentlig Kundskab til Bedkommendes Overveielse.

M. Larsen læste et Afsnit af det anførte Kapitel: „Thi Uretfærdighedens Hemmelighed yttre sig allerede krafteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort; og da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Ande, og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse. Hiins Tilkommelse skeer efter Satans Kraft med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gjerninger, og med al Ugudeligheds Bedrag iblandt dem, som fortabes, fordi de ikke annammede Sandheds Kjærlighed til deres Frelse.“

M. Larsen gjorde den Bemærkning, at Ordet „hiins“ var et Stedord, som stod istedetfor det egentlige Hovedord. Vilde man nu læse Stedet saaledes: „Christi Tilkommelse skeer efter Satans Kraft“, osv., saa vilde det dog være aldeles klart, at der ikke kunde menes Christus, men Antichristen.

Peters og andre Brødre mente, at dette var saa

Klart som noget, at der med det Ord „hiins“ meentes Antichristen.

M. Larsen sagde, at den Mening, at der ved Ordet „hiins“ forstodes Kristus, hidrørte fra, at de Brødre, som havde denne Mening, læste Stedet i den Opfattelse som om det heed: Hiins, nemlig Christi Tilkommelse, steer efterat Satans Kraft har virket med al Løgnens Magt osv. I Virkeligheden vilde Kristus jo ogsaa aabenbare sig efter den Tid; men alligevel maatte man læse Stedet i den Opfattelse, som om der stod: Hiins, nemlig Antichristens, Tilkommelse steer ifølge Satans Kraft mod al Løgnens Magt osv.

Heri vare Brødrene vistnok alle enige, at der meentes Antichristen, da, som et Par Brødre bemærkede, Paulus ikke vilde have affærdiget Kristus med det Udtryk „hiins“, da han nævner hans Navn ikke mindre end 500 Gange i sine Breve. Dog vilde den modsatte Udlæggelse slet ikke forarsage nogen Skade.

Et Brev fra G. Bierke i Norge blev læst. Indholdet var en Begjæring til den danske Konferents, om at sende en Broder til Christiania i Norge, for at ordne nogle der opstaaede Misligheder iblandt Brødre, hvilket havde givet Anledning til den derværende lille Menigheds Opløsning.

Efter en kort Forhandling om denne Sag besluttede Konferentsen at skrive til den nævnte Broder, at den ikke saae sig istand til at sende nogen Broder til Norge i den nævnte Anledning. Den troede, at de norske Brødre gjorde rettest i, at henvende sig til de svenske Brødre som bedre kunde sende en Broder dertil, da de vare i Besiddelse af langt bedre Kræfter end de danske, og med hvem de dog stod i en vis Forbindelse. M. Larsen blev anmodet om at sende en saadan Skrivelse til Br. Bierke, hvilket han lovede.

Man gif derpaa over til at tale om **Ægteffabsskilsmisse**. Matt. 19, 9. M. Larsen læste Stedet: „Hvo, som stiller sig fra sin Hustru, uden for Hoers Skyld,

og tager en anden tilægte, han bedriver Hoer; og hvo, som tager en Fraskilt tilægte, han bedriver Hoer.

B. Jensen: Den Sag have vi allerede drøftet paa andre Konferentsjer.

M. Larsen meente, at vi derfor nok kunde tale om den igjen, da maaskee ikke Alle vare tilfredse med den Fortolkning, der tidligere var fremsat.

A. Madsen sagde, at disse Skriftsteder vare ikke saa let at forstaae. At den Skyldige ikke maatte gifte sig igjen, var klart nok af Guds Ord, men hvorvidt den Ustydige maatte gjøre det, var vanskeligt at afgjøre. Den verdslige Lov gjorde Undtagelser, og det maatte man ogsaa indrømme, at der var.

M. Larsen: Bed en Fraskilt forstaaer jeg en saadan som er skyldig i Hoer. Den ustydige Part kan gifte sig igjen. Den Skyldige derimod ikke, og dette er dens Straf.

Andre Brødre udtalte sig i samme Retning.

M. Larsen bemærkede: Det finder aldrig Sted, at den Ustydige skal lide for den Skyldiges Skyld; men hver skal lide for sin egen Overtrædelse.

M. Larsen sagde, at Sagen dog havde en anden Side, hvilket kunde sees af Matt. 5, 32, hvor Frelseren siger: „Hvo, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hoers Sag, gjør at hun bedriver Hoer.“

Peters: Fraskillelsen er tilladt for Hjerternes Haardheds Skyld. Baandet, som er knyttet, bliver løst formedelst Hoer. I Corintherne er omtalt et andet Slags Skilsmisse. Gemytterne kunne være saa forskjellige, at et Par Folk slet ikke kunne enes. Saadanne maa vel stille sig, men ikke gifte sig med Andre. Anderledes er det, naar den ene Part forlader den Anden af ond Villie, da er den Ustydige ikke gjort til Træl i saadanne Ting.

N. Frederiksen: Naar en Kvinde er skilt fra sin Mand i vantro Tilstand og hun saa bliver omvendt, har

hun saa Lov til at gifte sig med en anden Mand, naar hendes frastulte Mand endnu lever?

Peters sagde, at hendes første Ægteskab var jo opløst og derfor kunde hun ikke have nogen Forpligtelse i Henseende til det.

M. Larsen: Naar en Kone gaaer bort fra sin Mand fordi han/er bleven en Christen, saa tør han ikke gifte sig med en Anden.

M. Larsen læste Stedet 1 Cor. 7, 11, hvor det hedder: „men stilles hun og fra ham, da bliver hun gift, eller forlige sig med Manden; og at en Mand ikke skal forlade sin Hustru.“

Peters fortalte, hvorledes hans Hustru vilde have stilt sig ved ham, da han blev omvendt. Hun tilkaldte Præsten og en stor Deel af sin Familie; men efter hans Bægning, at han ikke vilde stilles ved sin Hustru og Opfordring til Præsten, at han burde sige til hans Kone som hendes Sjælesørger, at Hustruen ikke burde stilles fra Manden, formanede Præsten hende dertil, og Sagen faldt. Peters var ikke bleven bestjæmmet, thi hans Kone blev senere omvendt til Herren.

M. Larsen fortalte om en Søster, som forlovede sig med en Broder i en Menighed; men hendes Fader vilde ikke tillade deres Ægteskab, da han ønskede, at hun skulde have en anden. Da hun ikke vilde gaae ind derpaa, vilde Faderen, at hun skulde forblive ugift, da han, ifølge Pauli Ord i 1 Cor. 7, 36, 37, meente at have Ret til at fraholde hende det. Men Menigheden dømte dog anderledes, fordi Paulus siger, at han i Henseende til Jomfruer ikke havde Herrens Befaling, men gav sin Mening tilkjænde.

Hermed endte denne Sag uden noget egentligt Resultat.

Efter en kort Pause fremlagtes det Spørgsmaal: Hvad menes der med de Ord: „Den som æder og drikker uværdigen, æder og drikker sig selv til Dom?“

Ferdinand Nielsen troer, at naar vi føle os

uværdige, saa ere vi meest værdige; naar vi derimod mene at være værdige, saa ere vi det ikke.

M. Larsen paaviste, at man burde tage Hensyn til Jødernes Skikke. Huusfaderen brød Brødet og deelte det omkring til Gæsterne. I den første Christentid var noget lignende Skik iblandt de Christne. De holdt et Slags Maaltid, førend de nøde Nadveren. Vi see, at de havde taget deres Mad med. Nogle god Mad, Andre ringere. Nu skete det, at de mere Velhavende spiste overdaadigt, medens de Fattige maatte hungre. Det er til disse, som overvældede sig, at Paulus skriver hiin Formaning, at de burde nyde Nadveren paa en værdig Maade. Deels ved ikke at overvælde sig og deels ved at dele med de Fattige. Naar de fraabsede og forglemte de Fattige, saa aade og drak de Herrens Nadvere uværdigen. Vi skulle nu see til, ikke at høre os ad som Corintherne.

Peter Larsen gjør opmærksom paa de Ord: „Ikke gjør Forstjæl paa Herrens Legeme og Blod“, og mener, at der maa ligge en vigtig Betydning deri. Han mener, at Nadveren er for Sjælen og ikke for Legemet.

M. Larsen svarede: Det var netop det, de ikke gjorde. De gjorde ikke Forstjæl paa et naturligt Maaltid, og det Maaltid, som skulde minde dem om Herrens Legeme og Blod. Det er en Wildfarelse, naar Katholikerne mene, at der foregaaer en Forvandling af Brødet og Vinen, hvorved samme blive til Jesu virkelige Legeme og Blod; men man kan ogsaa gaae for langt til den anden Side, saa at man næsten gjør det til et naturligt Maaltid. Ligesom det naturlige Brød forener sig med vort Legeme, hvorved det erhoder Næring og Styrke, saaledes forener Christus sig med os i aandelig Forstand, hvorved vi erholde Kraft og Betsignelse af ham.

E. Jensen taler om, at man kan være uværdig og nyde Nadveren uværdig paa flere Maader.

M. Larsen bemærker, at derfom vi have Noget imod Nogen, saa ere vi naturligtviis uværdige; men nyder man

Herrens Nadvere som et almindeligt Maaltid, saa nyder man det paa en uværdig Maade. Nød man den af legemlig Trang, saa nød man den uværdig, men nød man den for sin Sjæl, saa nød man den derimod paa en værdig Maade. Uværdigheden, som her er Tale om, er, som sagt, fordi de ikke gjorde Forskjel paa Herrens Legeme og et naturligt Maaltid.

A. Madsen mener, at dersom vi nød Nadveren, som naar vi spise tilsammen i Salen, hvor vi tale om allehaande Ting, saa var det at nyde den paa en uværdig Maade. Der ere Menneſter, som føle deres Svagbed og Uværdighed; men til dem kan jeg godt ſige, at de maa nyde Herrens Nadvere uden Frygt for deres Uværdighed. Det Modſatte er deſværre ofte Tilfældet med Andre.

B. Larsen troer, at det er nødvendigt, at Læreren ved Slutningen af Nadverens Nydelse retter en Formaning til dem, der have nydet den, om at prøve ſig ſelv alvorligt.

M. Larsen: Jeg indrømmer, at dette bør gøres; men det ſkeer ofte, at Guds Ord har den modsatte Virkning af, hvad det ſkulde have, idet de Bedrøvede tage ſig til af det, ſom er rettet til de mere Ligegyldige. Saaledes ſtete det ogſaa ofte, at de, ſom man vilde trøſte, ikke lode ſig trøſte, men at derimod Saadanne, ſom ſlet ikke burde trøſtes, anvendte det paa ſig. Mange Bedrøvede have af den Grund holdt ſig borte fra den hellige Nadvere.

B. Larsen: Hvor bekymret man end er, bliver man dog trøſtet ved Guds Ord. Betoningen ligger jo paa de Ord: „Idet de ikke gjør Forskjel paa Herrens Legeme og Blod.“ En Bedrøvet maa dog vide, om han gjør Forskjel paa dette Maaltid og et almindeligt Maaltid.

M. Larsen troer, at der ligger mere Betydning i Nadveren, end et blot Thukommelsesmaaltid, og at der ofte ſættes altfor lidt Priis paa Nadveren, ſom paa en ſynlig Maade fremſtiller Jeſu Legeme og Blod.

Dahlgren: „Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Christi Blods Samfund?—Det Brød, som vi bryde, er det ikke Christi Legems Samfund?“ I disse Ord siges os tydeligt, hvad Nadveren er, nemlig at den er et Maaltid, ved hvis Nydelse vi have Samfund med Jesu Legeme og Blod. Men giver man nu dette tilkjende, idet man nyder Nadveren og det alligevel ikke er saaledes, saa nyder man den uværdig og ligeledes paa en uværdig Maade.

Hermed endtes denne Diskussion, og efter nogle Ord-
 verlinger om at komme en trængende og lidende Broder
 til Hjælp i hans Nød, fremlagte Br. Støel Regnskab
 over Indtægt og Udgift for det sidste Konferentsaar,
 nemlig fra 1. Juli 1876 til 11. Sept. 1877, hvilket
 stillede sig saaledes:

	Indtægt:	
	Kr.	Ø.
Beholdning fra Konferentsaaret 1875--76	19	76
Fra Aalborg Menighed	255	”
” Abbeved Afdeling	94	27
” Bornholm Menighed	29	67
” E. Jensen	20	”
” En Søster i Jetsmark Mbd.	20	”
” Et Medl. i Jetsmark Mbd.	20	”
” Hals Menighed	80	”
” Hans Peter	100	”
” Høiby Menighed	20	”
” Frederikshavn Mbd.	87	49
” Rjøbenhavn Mbd.	562	88
” Langeland Mbd.	20	”
” Lolland Mbd.	55	”
” Løgstør Mbd.	73	24
” Lure Mbd.	28	”
” Nørregaard	6	”
” Slagelse	54	”
” Jetsmark	133	”
” Sipperrup	95	”
” Nørre Snede	20	”
” Vandløse	194	”
” Veile	150	”
” Farre	19	”
” Unglingsforening i Alb. Mbd.	25	”

	Rr.	Ø.
Fra Dure og Nyborg, Konf. Prot.	9	41
" Skipper Christensen, Grø	10	"
" X	10	"
" en Est. paa Amager	2	"
" et Sammenstud i Aalborg	10	"
" Protokoller, solgte	1	50
For "„Oliebladet" fra Hyllebjerg	2	"
" „Fem om Hvil." af samme	4	"
" „Fem Sp. om Hviledag" af N. L.	2	"
<u>Talt . . .</u>	<u>2,232</u>	<u>22</u>

Udgiften var:

	Rr.	Ø.
Til Peter Sønder	485	"
" " et tidligere Tilgodehavende	58	"
" M. Larsen	400	"
" B. Jensen	300	"
" N. B. Stoel	200	"
" Chr. Petersen	100	"
" Dahlgren	60	"
" Jens Christensen	60	"
" Ferdinand Nielsen	60	"
" Ove Christensen	45	12
" Til Rejsen til Hamborg	144	45
" Skrivemateriel	4	69
<u>Tilsammen . . .</u>	<u>1,917</u>	<u>26</u>
Kassebeholdningen den 1 ¹ / ₉ 77	314	96

I Henseende til Regnskabet blev det besluttet herester kun at indføre i Evangelisten, fra hvem Bidragene vare indkomne, men ikke til hvem de vare udbetalte; dog skulde Indtægt og Udgift angives, at Medlemmerne kunde see, hvad der var i Kassen.

M. Larsen fremlagte derpaa ogsaa sit Regnskab over de Bidrag, der vare sendte ham, til Hedninge-Missionen og Traktatkassen.

Til Hedninge-Missionen var indkommet:

	Rr.	Ø.
Fra Sippérup	10	"
" X	10	"
" et Medlem i Jetsmark Møb.	20	"

	Kr.	Ø.
Fra Kjøbenhavn, S. Nørregaards Legat	40	..
.. Kjøbenhavn	40	..
.. N. Skildstrup	32	..
.. Løgstør	20	..
.. Aalborg	50	..
Tilsammen ...	222	..

Hvilke Penge vare sendte til Baptist-Missions-Selskabets Kasserer i Boston.

Til Traktatkassen var indkommet:

	Kr.	Ø.
Fra et Mebl. i Jetsmark Mhd.	2	..
.. Aalborg	15	..
.. Beile	10	..
.. Thung	2	75
.. Dure	2	..
.. Beile	10	..
.. en Søster i Kjøbenhavn	30	..
.. Løgstør	20	..
.. Aalborg	50	..
.. Frederikshavn	8	..
.. Beile	10	..
Tilsammen ...	169	75

Hvilke Penge vare sendte til Traktatkassen.

N. Larsen blev derpaa anmodet om at besørge Konferensprotokollen trykket i et Antal som sædvanligt.

Det blev besluttet at afholde Konferensen i Vandløse næste Aar; men at bestemme Tiden overlodes til Menigheden selv.

Derpaa fremførtes det Spørgsmaal, om En og Anden udenfor Menigheden ikke kunde være tilstede i Konferensens Møder.

Peters og M. Larsen saavel som andre Brødre udtalte sig derimod, og Konferensen holdt for, at det var bedst at blive ved den gamle Praxis, ikke at lade Uden-

forstaaende være tilstede, hverken i Menigheds møder eller i Konferents møder.

N. Larsen foreslog ikke at vælge ordnende Brødre for det næste Aar, da disse vare at betragte som overflødige. I fornødent Tilfælde kunde Menighederne henvende sig til de nærmeste Menigheder eller til Brødre, til hvilke de havde Tillid, for at komme dem til Hjælp i vanskelige Tilfælde.

M. Larsen understøttede dette, hvilket derpaa blev vedtaget.

N. Frederiksen takkede Brødrene paa Menighedens Vegne for de Bidrag, de havde sendt dem til Veile Kapel.

G. Græse bad Brødrene om at bede for Veile Menighed, at Gud nu vilde sende Folk hen i Kapellet, at det maatte blive fuldt af Tilhørere.

Jens Larsen ønskede, at de nu maatte staae som et Lys og være til Velsignelse for deres Medmenneker.

A. Madsen Hansen udtalte sin Taknemlighed mod Veile Menighed for dens Gæstvenlighed mod de besøgende Brødre og ønskede dem Guds Velsignelse.

Jens Larsen udtalte, at han haabede aldrig at have imod Konferentsen, naar de kunde blive afholdte saa fredelige og hjærlige som denne.

Tiden til at slutte var nu kommen, hvorved M. Larsen udtalte følgende Ord: „Jeg er glad ved denne Konferents, da vi kunne stilles ad uden at have Noget at bede hinanden om Forladelse for. Væren derfor tilkommer ikke os, men alene Gud, som har hørt de Bønner, der ere opsendte for os, og som i sin Naade har bevaret os. Vi have en stor og underlig Gud, og han har været iblandt os i disse Dage. Vi ville mindes denne Konferents, hvorved Forbindelsen mellem os er bleven fastere end forhen. Vi elste alle den Herre Jesus og længes efter at samles der, hvor vi evig skulle lovprise og takke ham. Det har ogsaa været et Bidnesbyrd for Verden om, at vi have indbyrdes Kjærlighed. Jeg

har været glad ved at see saamange Brødre fra det nordlige Jylland. Paa Konferentsens Begne vil jeg nu, ikke alene udtale min Tak til Brødrene, men ogsaa til Søstrene, som have opoffret sig for os. Maatte nu Huset fyldes med Tilhørere og Menigheden saaledes formeres, at vi, naar vi, om Gud vil, komme her igjen til Konferents om sex Aar, ikke kunne faae Plads i det!

Herpaa sluttede N. Larsen og E. Jensen med Bøn i Jesu Navn.